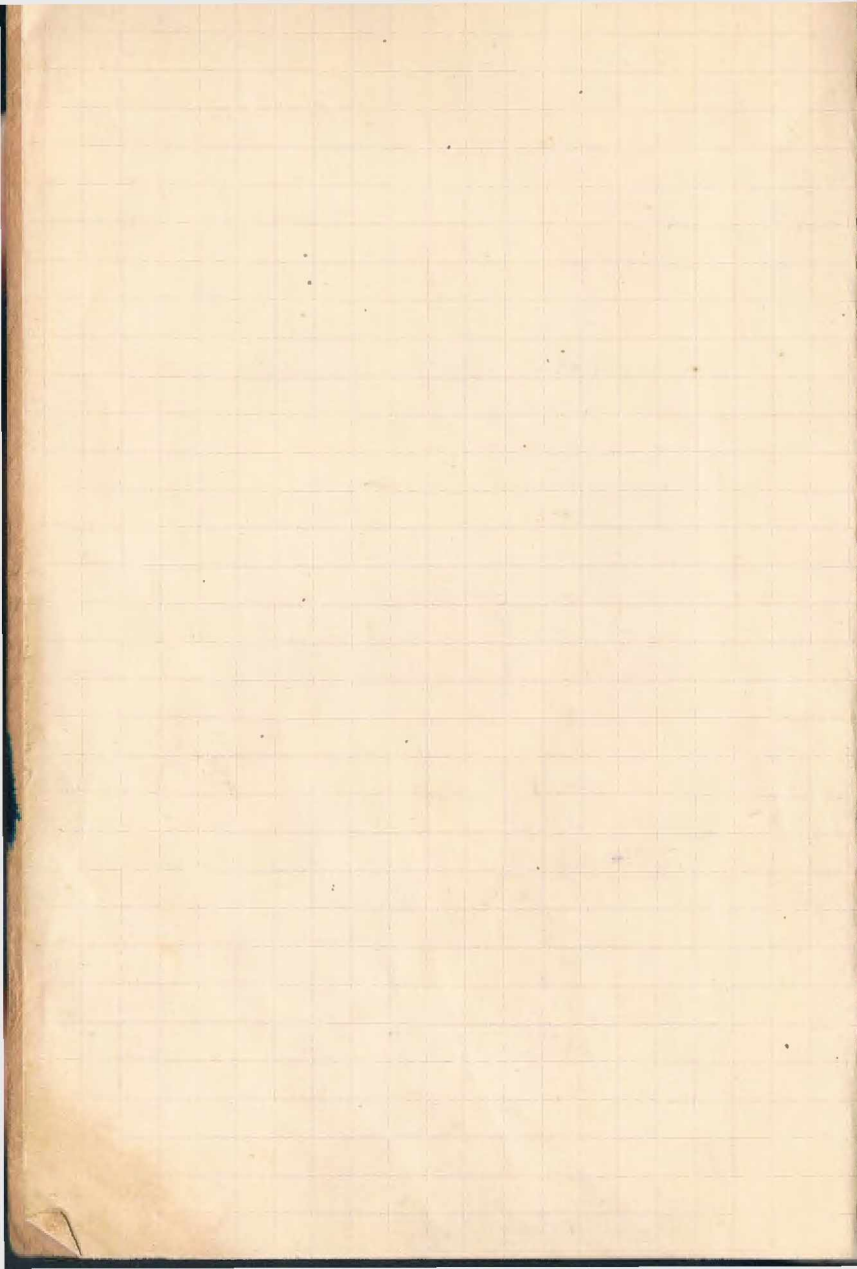

Audon's Neue audpolen

Клятва

Перед партійні любімай
і советкано Радзімай,
Перед бацькаўскаю хатой
Я нігды не вінавайце,
— Не!

А мяне аганьбавалі,
без віны арэшталі,
Пасадзілі за сію крайню,
Я нігды не вінавайце,
— Не!

.....

Але будзем радзі, Бедзі,
Будучь з намі нашы дзедзі,
Будзем жыць мого багаця
Бо нігды не вінавайце з,
— Не!

Лісты

Сяджу іздін і раскрываю
як свой сардэчна шкар, лісты
што мне пісама, дараган,
з далікай вацькаўшчыны тва.
О, колькі ў іх тучі неспраўнай,
Жывага падыху агля.
Твае лісты, мой друг любімы,
з пераглытваю шчодна...

Б...

З над чѣмнала крѣпа зуркоі каларнай ногы,
З над белы саванай пусіівыні ледзінной,
Траз крѣвічы пургі і ветра гонас воўга
Я рече да чые,

Хачу і дыць з табой.

Хачу пагучь влену маікова шмелі зурга,
Хачу вярнуць шчыі, мабіць, тварочь, сѣлачы.
Я тучі шчыі н.ма.

Шчыі - жа каларнай круган

Мне суджана не шчыць, а існачыць.

Я тучі, мой друг, без тэлемені і роду,
Адзін, як сирага, сярод гучных мадзей.

І голыні ў думках - Ты,

З табой - маі Свабада,

Ты мне шчыі жа ўсѣх,

Між родных мне радней...

Невольницьке карілеа

Не гадаю я і не думаю,
Зі судзи маю.
Брід, смород і зморозок тишу
Не забуду я.

Мову рознага кабіта,
Лалта у барни.
Вути злагзеі і бацваж,
Слова не скажи.

Зганьбавані, адарвані
Вд слай гзічей.
І чвкер... Гурма на квалнх,
Бурна Енісей.

Ніби у мне, у чейшай скроте
Тад замком сядну.
Без злагонета, як злагонет
Китуті у барну.

Славію сонца і Свободу,
Мамадочу стглау.

Сонца ў іі сваё народу
Ў песнях аддаваў.

І за гора між дзедзеяў
Каб зацінуў тых
Ў ніз везучы па Стісею
Ў тундру мерзлаць...

×
Нікому не зайздросціць з на свече,
Нікога і ніўсмы з не віно.
Іду на сусіраг сонечнаму дню,
з веру-
Сонца мне мого заветціць.

Лісты

Сяджу адзін і раскрываю
Лк свой сардэжны скарб, лісты
што мне пісаў, дараган,
З даўкай вацькаўчанам тва.
О, колькі ў іх тугі несэрпчанай,
Жывага падыху алма.
Твае лісты, мой друг любімы,
Я перачытваю кожны...

Б...

З над цёмнага крата злучай канцарнай ногы,
З над белых саванай пусцівіні медзены,
Краз кавічты пургі і ветра голас воўжы
Я рвуся да цябе,

Хагу і дыць з табой.

Хагу падуць влону, маўкоўкі шумеў муга,
Хагу вярнуць жыццё, лавіць, твароў, сёлваць.
Я тую жыццё паша,

Вуці - жа канцарнай кружан

Мне суджана не жыць, а існаваць.

Я тую, мой друг, без тэлемені і роду,
Адзін, як сираца, сярод гучных людзей.

І голыні ў думках - ты,

З табой - маю Свабоду,

Ты мне швейся да ўсёх,

Між родных мне радней...

Клево-санітні карікат

Не гадај з і не думај,
З х, судзіва мас.
Брид, смурод і злирогнать турма
Не забуду я.

Лиду рознага набіжа,
Лалка у барини.
Питі злагзеі і башкари,
Слова не скажи.

Зганьбавани, адарвани
Ад сїаіх дзлчей.
У чвѣер... Турма на квашх,
Бурта Енісей.

Нїды у лие, у чѣймай скрме
Тад замком седну.
Без злагонета, як злагонек
Кітхуті у барнчу.

Сваліу сонца і Свалоду,
Мамадосць стѣвај.

Сонця їй своє народу
Ї песнях аддаваў.

Ї за тэба мін дзядзеляў
Каб загінуў тэк
Ї ніз везучь па свісею
Ї тундру мерзлатк...

^x
Нікому не зайздросціць з на свеце,
Нікога і ніўснн з не віно.
Іду на сусіраг сонечнаму дню,
з веру-
Сонца мне мнго засвечіць.

Ты дарує мене...

Не розбойник я, не Каїн
і не ватацуря,
А івею у дзійні краі
за палярнымі кругамі.

Лёг на грудзі мне ганубай
Лундэр краі пусейбінак.
Ты, дарує мене чужэй сьмужа,
Родная краіна...

Дуіце вейры

Дуіце вейры, ганіце за мора
Сіньны памарную чашу сухай.
Ой, ці шора шора, ой, ці шора
Ўбазу сонца і над сабой?

Таме сонца, шыр і шікіх вазёрах
Ліне косы слае раніцой,
Шыр і праіорах, лі сроднае зора,
Малагарагае зьме расой.

Мішо як вейліва, лі маішурэ
Лесцічы роднае злучу дзіччэ,
Гамавена ў адгаі прытуміць
І абудзіць мавоў да шоччэ.

Ой, ці шора шора, ой, ці шора
Ўбазу сонца і над сабой?

Дуіце вейры, ганіце за мора
Сіньны памарную чашу сухай.

Нігога не знало...

Мітодня з туркванна гилоці гаканю,
чибо будзе са мною-нігога не знаю.
Чи шерув з сваю негакана знайду
Між вогнага снелу і вогнага леду.
Чи лєс усміхненна і прядзєнна зноў
Пазнаць тме Свабоду, жачці і славоў.
Нігога не знаю, што будзе са мною,
Адно толькі ў сэрці жыўе неспаклі...

Тройце үсэ...

За паларкам кружам
У шухавы нямой,
Горнае, як вугаль,
Кеба над зямлёй.

Ласнавала слова
А неўдзеш туні.
На шудзят аява
Кружук і пакуці.

Трайпадаюць гідкі,
А хоганца жыв.
Вейрт нейгалодкі
Не шіхалочь вач.

Пілаккі ў нейрах сьжа
Аганькі надзеі.
Шыи чамзі жывецца —
Зьвонць паломні!

Ке сьмаду ў праціорат
Шундрт ганаду.

Змову сімь горнай
з перажьву.

Трайзе ўсё. Не пшаву.

Ўсё перажьвіто.

Верую: з ўбаву

Тых, како любмо...

x x

Нелюкс мме наднаша
Зваіўшымс кржам на гудзі.
Ліжчала шгасца не сша
І гудчала не гудзе...

Пасляанне

дагучыць Карыне.

О, каб меў з хрыпмі гітучыкі
(Як народ у казках байць)
Паллчэй-да, дарогас,

Да чыбе, мац дагучыка.

Пазад хмарамі, вшыка
А падмеў-да, м сьмак,
А адным іа голыі марш:
Прамінуць хутэй абшарк,-
Гудры дзікай, не прыветнай
дзе не знаюць лодыі мей;
дзе с'осілыны урвданаі
Дуюць вейры акеана;
дзе турга штодны шалеі
Так, шр сьра мэдзлнеі.
дзе і сонейка знікае,
дзе палуе над сьнегамі
Бесірабудна, меслчалі
Ног палярнаі, шухал...
Да чыбе, мац Карыне
Паллчэй-да і з дудзінкі.

(дзе душою тым хварою)
Развітаўся з з Эмісеем.
Траўнячэй-ва я сёрашою
над сідэрскаю Гайгою.
Ціма мне гэкімі ва Вейра,
Ногы зоркі і лена зьлікі.
З пэскамі з мачэй ва ў дачез
Кілометр жа кілометрамі.
Пэска сілу з мне давала.
Вольно славамі, шугавіва,
Траўнячэй-ва я іскііва
Танад скамалі Трава.

Та шмат з надескамі нітан,
Увёра гэкімі бланіта,
Як бацькоўшчы дар, кашчы
на саўкаў Габэ, Карніка.
Тамштурк выўкаў-ва шуртнік
з мартэ сонечны праменьняў.
І сусірэгаю маўхнёны
з мачэй-ва ў мачученны
над шугавівамі мясамі,
над хвэцістнымі мугамі
і травогаю абняіва
Айвінуўся і кама чаткі,
Дзе жывець, маю Карніка,
Травокаю дзядушкіна,
з Радаснавамі родным Травам,
з машкай, Бечі дарагод,
Бечі, могола маёй...
Ці го ратіцай, ці ў вочар
з сталю-ва на пароза,

Сэрца білаш. Ё трымадай
Надхвэдзлай сусіражы.
Вот мы разам!..

Міз кітучка!

Мы стайкаміс...

.....

Даклі.

Эх, Карманка, бамога
Мне пісаць табе з мыволі.
Але будзем, будзем, будзем
Будзем мы людзі, мы моўзі
Жыць тугасіва, дружна жыць,
Пімакі ё мужна пераніць
Наша гора.

Эх, Дагушка,

Сакайчушка, веслушка,
Рацвітай, раці на славу,
Сухай машку,
Любі Славу
І мне абавязкова
Помні, дзеянка...

Кангаю.

Не вясільні, багчы, словам
Я пішу.

- Гапу?

- Ёлае!

Падрацец, сама назнаем.
Будзі здарова.

Ніколи не забуду

У пустинні ледзяноі,
Бесірабоднай ногі,
Я суну на гале,
Зямля лічогаі.

Я суну на гале,
Зямлянае поле.
Дзе не буду, не забуду
Фасільна ніколі...

Каші мне дужа чужка сьпане,
Не ў магалію асортне суні,
Ніхто ў дзень мне не замяне
Ў крэмніцу змрогных, ціхіх дум.

Ніхто мне ласкава слова
Не скажа ў гэтых горкі час,
І не паможа змыць аловкі
Пылі і крэйды і абраз.

І чужка мне, галоўна!
Ці ўбачу я любімых зноў?
Мо' перастане сэрца біцца
Ў пусціні цемры і вейроў?

Віць сьлёзі, плачаць з не ў сьне,
Не айчыннае ганаваў.
У сэрцы з сьвежым надзеяў
У змроку поўначы ныву...

x

Я не живу. Мене нема,
Труною с'їла мене турма.
Камі моєї Свободи узень
Траншильць крадь, як крамень,
Тадь сїїту я разану,
Тадь я зноу і жлиць кагну.
Такїсь, як мур, здавїна чина.
Я не живу. Мене нема.

Хоганца жыву

Каб ты голыні знаў, зайамерыны кроч
Рагзіма вліроў, мерзлай, забірчух
Як хоганца жыць мне.

А ў тундры тваёй

З тваім нізкім небам аблітла сьмагой,
З тваёй беспарадна-суровай зімой
Мне цяжка да боли.

З краіны туды -

дзе сонца, дзе ў вішнях ірэдзючы садкі,
дзе вьрас, у радавчых жніў машадкі
і песні складаю.

А чымёр, нібы ў сне,

Тлумленне, тура, не ўнары ў сівідне,
Сканьніце, за што пакараці мне,
За што ўсе пакуціць?

Хачу блізь зурім

(свабодным, як песьня ў панёче свалі,
ні ў зямлі не змяніўся, не стаў з дурным
як таў, так астаўся.

Міліт, як любіў
народ, верным сьмялі мого

Кляўно горкі лёс май шляхі мне закрэй
і вайця не маю?

Кляўно болякі знай,
Трывай, да з пакорань сіль зыкай.
Да, тундра-мвола, засови здымай,
Адай мне свабоду,
Жыццё мне аддай!...

Эпіграмы

Талаворка павлася,
Паслухайце, людзі:
— Колькі-б Колас не куняў,
Анкай ён не будзе...

Л. бр.

Нігога ўласнага, цікавага нігога
Ўсё толькі водчук -
Водчылы гугога...

x x

Чашу так горка на думи?
Кайорк год нма правейу.
Нлужо наддаца вейци з гојай
Глвдани скваннай шуми?
Трайши надзеі на злми,
Увс сусвет узворувелі.
Мае надломленне краілі
Пакутай на грудзях ляглі...

Чорна пірва

Свійшиєсь влірці з гайброуї ханцоуї
І разам райроуна падулі.

Кію сіна сусветнає усіх влімоуї
Ледовля скаши, цимѣїє смлюуї
За хмар паднлі, сїрсаатїї -
І валам пагмалі у пусївітнїю чалв,
Ак пїену разневаннїю бурю хвалв.

Блада, кію у дарозе тїмою парїї!
Вушче шаленїїва прїкродї.
Змїшалаєсь цїрає неба з змїлїї,
Райушкї кілкала... Чорнаї пірвої
Жлїчїє галавена заїсїдї,
Ак говен прївїєм фактїєнї, мїг
І гїне у абрїшкї влірцоуї ледзїнїх...

Радпёрашма

Бечи, Славін і Карма,
З даўннй рэчкі Енісеі,
Прывітанне на айгынц
Шмо на крывяк сакаіжк
Ваш любілевіч -
Ваш Андрэй...

Гусі

Виймаю з на берог Єнісей.
Не дивалася цілі Єнісей.
Вечером. Ветряк вечер все
Присидатокі камі гусей.

Гусі неугашонные хадзілі
Таварішам кругом по землі,
Надірали сілу своїм крамлям
Каб дарогай лігнімі ішли.

Се і в, і ці і чини, на каміні.
Мо' яні пацумараць са мной?
Мо над Беларусімі пачылі
Трапіліні гэтаго в'ямоі?

О, каб шчо пазнаць з мову крамляў,
Чи каб крамлі ўлашное з мей-
Знаю-да ўсе, шчо гусі таварішкі
І, блесэрэма, пачы да не сідзе!

Ціха душы душаю. Райгоўна
Тыяі зашчупі, зашчупі,
Ліне крылом махнуці і на Пюўног
Сіньні зваліі неба паміваці.

Зноў аддзі я. Лёгкі вездер вее.
Сэрца верываецца з крудзіб.
Плоўна лютуча вадні влісця.
Цішанію дотца влісця,...

. Б.

Становіща світелі перед вогнем
І прападає їм тура мая,
Камі над небом тундри не мовімай
В згоді цутару з мовімай
Такоі жа гарайлівай, м і в...

Мелёдня...

Ён хадзіць з кутка ў куты. Ад даўняй волі
Усёмірна ўзваручыліся. Туга
Калоднаго іржана ланцуга
Лыжа на сьнега сьомненнае болімо.
І ў гэты час, здаецца мне,
Цімо ён падобен на мне.

За што жывам ён кінуць у магілу?
За што ён сьмяя ахвяраю пакуці?
Няма прасвейцу. Хадзіць з кутка ў куты —
Апоціні ўзлёт царкіліваці і сільк.
І ў гэты час, здаецца мне,
Ён доліі схожы на мне.

Ён не вар'мі і ўмоцям не айрган,
А назаве шгасівам днём
Тлі дзень, каці з сваім жыччём
Ён развітаецца над кругаб.
І ў гэты час, здаецца мне,
Падобным бузе на мне...

Б.

Образ сроду милы,
Бези, образ твой -
Да майи мамини
Буде жыць са мной...

Киевська

Багу хлюпчик хлуда проріць,
Ледь, на шоганьк, ноги нисіць.
Єн з працягнутою рукою
Силою, як здаць, і прадаштой.

А свіжою лго у пурквозе:

- Хіло. Як будзем?

- Сіраїна!

- Дзе бачні?

- Ата у вайрозе.

- Хто судзіў іх?

- Киевська!..

Гуло кроу у жлогах світне,
Моуєкі хлюпчика абняу.

А свіжо гашуці сина
І гтн гткі гал згаду.

x

Векавал наша мова
Знаць не знама змога слова
"Киевська".

І ўжо найрайі,
Зможна хіо на раджа лад,

Даць Змяіроўні, ўсёлавоў
Паўнакроўні пераклад.
Ці ё-ш ёмо сабою ўначыць?
А ё мо перайцумагчыць?
І адкуль ёмо прыйшо
К нам і ў горад і ў село?

Райтан тую голас, выцман
Над празрыстала хрыпчай
Цілесій кволапа лісіа:
— Ты сьваі гало, што тага,
ён, гароўні, расцумагчыць,
Ронаі сэрца ён раскажа,
На сьвіне сваіі пакажа,
Ці планос „Клевеја”.
Ленны сьпане заадно
І адкуль прыйшо ёмо...

Ходзіць, бродзіць гэта слова
Ліж сьвотр'я нашай мовы,
Нідкі горман варона
Сярод белых пусамлі...

.....

Нови Год

Ї так, чаровні члнкі год
Жоцим закрэсена ў расхлуд.
Дарма надзеі я сцярог
Тра свежа дзень Свабодк.
Дарогай лежачыі жлода
Прыходзе разам з Новым годам,
Зноў той-на подых
Крэйды і трывіг.

Зноў сэрца ў горных ланях гора,
Ї сёння чешень, як і ўгора
Тлуга на роднай сцяране
Та дрыг, дзечка любвіх мне.
Тайца ціха ў с'в'ізне,
Ці так прышла не ў ілру.

Забліжць гора і бяду
Я верую, што зноў прыву
У балвучо прамаду —

Як верни син свій народу,
Як сонце, вольним дитячу,-
І перши дзень свій Свободк
І Новим годом назаву!..

(Киевѣта)

Дзе змашва да парога
Паддѣдзе яна гадюкай,
Мам - паселічка трывога,
Мам - з лобіман разлука...

Міг забвуччя

У закутку цілком на нарах,
Дзе суджана век свої дажыць,
Каб сэрца могло адпачыць
Ад крўды хаваецца ў нарах.

Тра ўсё забываеш, як быццам
Арыву зусім не было,
І не надламанна крыло,
І сэрца ў вагах не даміна.

Зблечуца прамаў - ўсімімі,
А з впрамо тэмуе куды.
Раскрыюцца ірад і радзі
Транжыіх гадоў тучавікі.

Тачуеш свае ваванні
У вірах юнацкіх тучы.
Згадаеш і лоскаў пачыноў
І першае слова каханьня.

І першы тэбярэны міды
І радаць, калі ў першы

На сусьрэг широману дмо
Түмнэ мае кескэ на Грүмү.

Улагши себе мөн свайн
Э үмө мк вэдзена здайна,
Влсёлунь гарну вйна
Засюльман, кескэ падоине.

Эк подых армад, на дарогам
Тилве наша кескэ, Звiтiчб.
Мк добра, мк хораша нучб
Загорам энчмч мамодоа...

У мiг гараүнгiгe мари
Свaбоднa i лiгнa. үздвхнeш
Э нiдл үннo бaльш нe нaсeш
Тaкүй нe зaслужаннaй кaрг.

Трайдзе ног...

Таран сам сабе пішу
Тра што сунуо, зым дѣшу
і не крѣдую на нѣчѣ,
А рад безмерна, як дѣчѣ...

1.

Вне ног, мѣ вечер беларѣва
Бѣсна ў швидкѣ лапай снегавой.
Ад гало так цяжка і тужліва?
Дзе тѣ, мѣм, дзе тѣ, радны мѣ?
А тѣбе сарогку вѣшывало,
Вайівыку маіковле круці.
Хай напомянчы ад радзімы краі
ў краі вѣчнай сѣўны і смугі.
Хай тѣбе напомянчы, мѣ дѣвала
Томан полѣ слухані з габой,
Мѣ зѣвюм ў пушчы кукавица,
Мѣ шумелі вербы над раклі...

2.

Томані, змѣ мѣго зучім падручкам
Пасаждіў бароды мѣ вакна.

Не назначь чэпер тае берозкі,
Вкраса прыгожаго ма.
Бы чэбе шукатогы, шэфодзённа
Чемно прабягае на двары.
Колькі жамно ў шэфлесце зямліны,
Не побайс і не гавары.
Чышка, шылк, чышка і тунніва,
Літэй зайомні, камчы так, - камі
Хто не блу коць крышку нецгасівын
Літэй не знае шэфгасі на зямлі...

3.

Трайдзе ног, дарогай прахлітаў
Дзень сусіртэй нашай прывітаньч.
Зашуціць берозанька ўражэня,
Тарда, мнікі, зашучіць.
У сарогцы свегла-ваільковай,
Ніда ў дзень картэжана, тэй зноў
За сжалом, за шэфраю равной
Літэй гасцінны будзеш зямлёю.
Трайдзе ног, расселочна будзеш.
Ленны днём перэйдзіч рубіком,
І паўне боль шэфвакай рань,
Тора чы забудзеша, як сян...

4.

На траве некашанай, высакай,
На шырокім беразе ракі
Літэй з слайі дагучкай горнавакай
Будзеш віць блакітны влітэй.

Єї пра тундру поўначи раскажам,
Кадну пра алены і пургу,
І пра гадкі горны, як саіна,
Пра сваю мывоцую тунду.
І ма губе скорэгаворкай
Мілы мой, раскажана ма было
Без цуде не весела і горна
І як райтан —
цуга сче расцвіло...

За годаші годкі міналоць...

За годаші годкі міналоць прахадзіць,
А я ўсё сяджу і сяджу.

Наўжо не дагучоць голасу: - гідзе!
Наўбагу збавення мяну?

Вігана, краіна шал, тарала,

Вярозавя падых шмляч,

Келюно я ў пудыльні вытанна сканано
Не скінучы з ног кайданоч?

Наўжо сонца праўды ніклі не ўскладзе
І праблісну волі калма?

За годаші годкі міналоць, прахадзіць,
Сяіць не парушка турма.

В політто їой гзень...

В політто їой гзень, краю ридны, камі
мме разурмі з тово... Як вечер
насі і гаяі на дарогах, на свече
Знаначу сарваіше блрозаві місі -
І ч віу надхотіені так і навмаш
Закесені у тудру, на мірїве смалі,
Де навіть в мамі тправа не раша,
Де нешга і душачі уно од свавоізе...

Як дожд сарод лснага неба нахадіць,
Тпуга бесіравуднаа райіам найшла.

Да сіомік каішо, дабілаю руду.
Іду праміналогі ступу і камешь.
На гудзі у снїцу сплаіаванні вайірамі
Їсі далсі і далсі на Поінак іду,
На самі край свєа. І душ, гзе одвєку
Ашо не ступіла нага гашавєна,
Тпуга, м адзін з самох кроўнх сєброў
Нїкуды, на шаг ад мме не адхадіць...

Як злама і шалак найногнн інаіжєць,
В і ступу млоў замашу з найшоў...

№...

Ты ли дружи і ли заједно
Сказала - "не" гашичи мене.
Али я веру:

на сирине,
На самай гулай шфось краше
Ј ты мого туна скажани - "Згода"!

Ніводнага сьветлага дня...

Камі мы гаворым - паларнае ноз,
Мы п'юць разумееш - зіма.
А лега - або на Таймыр дайце
Бываць не было і нема.

За месяцам месяц - владдачаць крутой
Пурга прабеглае за год,
У лютым зоры владдачаць разой
Згіраюцца ў свой карагод.

А што займаеш, мы проідзе зіма,
Даеша габе, цяліцыня.
На гора - ні кроплі асцяіку нема,
Ніводнага сьветлага дня...

Дзвэ дарожанькі

1.

Трешчы грох і, як маршгынны,
на часо май Ялі -
Та нудна, на раўнінах
Дзвэ дарожанькі млі.

Раньш-рана, займалі
Тыя сэрцае расы.
Зараніцы ленай хвалі
Наблалі на мск.

Пад барогай, м кривіцы,
І цікі шуме паліў
Каб з мавімай разлучыцца
ён сідкацца з ёй прышоў.

Міг чужога расабаванні!
На вайну, на сярэцна бой
ён ідзе і іх каханне
Араіласт сязой.

На ўсім тым яму прынесла
З шчыры хрысціянскай яна
З нежна вачыняй праняскай
Не ўміругай, як вясна.

У гэты хрысціянскі ўвядзенне
Ройна карыстання свая.
- Я добры час!.. і гэты... - шайбала,
Беражы лавоў мая.

2.

За мсмі, не ўраіна
Войны смерці гары змеі.
Сэрца мімай, горнавокай
Вараванам з ерудзеі.

Эн пайшоў. Літуроў не знайма
Шайбачей змеіны шойк.
Цвердым пасічнам саудаўра
За радзіму ў бой ішоў.

Эн ішоў у бой сурова
За шырокія лядыя ніў,
За крэймаіны шчыры дубровы,
За смяло дзе ў штацы шэй.

Эн ішоў. Яму дарогу
Сонца ярка заліло.
Колькі веры ў керашочу
У харацёве пайшоў жыло.

Спробуй коласам пшанича
Пркйадама да змий,
У на росіані крапичи
Усхваляванні фелічі.

Навай кеский не првалах
Замівайт самавей,
Тлоуки ў нести той гурама
Боув прывои і надзей...

3

Смојес подкшаш пашару
Вераношна бурашом.
Заслатілі сонца хмарай
Смерць і гора над сном.

Засфалкані людзі ў лухах,
З мзлам ковавай брані
Траймаўзе м кай гадзюка-
Хайк мірне ў аві.

Ходзель вчці на руінах,
Тмеў і сіолах іх влі.
Па ніўінах, па райнінах
Цені швиденіц раслі.

Боувш царквіваці не есла,
Не суняць дывогы снєз.

Гра мѣстнага града,
Гра мо на урнати лёс.

Миле вѣрива, карошы
Ї дунах гзеванскі разувѣѣ.
Па гмадѣна на даронку
Па лной у боі найшѣѣ.

Ї з прохлѣнам вѣрашмеѣ
Корку вывела з сѣла
Ї други - даронкаі пошѣѣ
Ї парѣвѣанскі лес найшѣѣ...

Сябры...

Сябры збаручца, ўстаіналоць
Жыццё на волі, родны край.
Пралява ў вушках надбалагоць,
Цыгарні галмуць міўзнагаі.

Ты як прывоі дурывай хвані
Ўзмагае цутарна парой,
Ты цішывыя ў вагах райтаніць
Тыкі агонь тугі нямой.

Тудзіць марозані тугійны,
Туманам свет забалакло.
Усёшчынне тэ, гало ў паміне
Здаецца наваі не было.

Хросс водраз млівай прыгадае,
Влсілы ўзлёт блмай блмнн,
Па свайму ціха засілявае
На мове сонца, скам, зурны.

На лад ад тацвы перамятн
Хросс пестныі пестыце ў душы-

Садек віснёў каму хаці,
Сіў зноў прамаўляючы шыр.

Ах жыць на бацькаўшчыне можа!
Аднак за свой кароткі век
Жыцьё тады сваё ганураць
Камі ў пакуче галавек...

Благославлено дзень і час

Камі-в сруці на край зямлі,
дзе і родзічы, дзе крайці
Тадзі маіх трывог і захайленняў—
Чаму скіліў-бы, шайну зняў
І на камені-в райтан сцяў
Увяселічы маітву Народжанні.

- Брвімай мне, мой родны край,
Здарог часова пазрымай,
Раскрыў вароты ў свежы краісцьві.
В на парозе новых дзён
Забуду ўсё, м чужыя сон,
І крош пачуці і вжыццё пра!

Як верны сон, м твай пачуці
М жноў народжанні на свей
Увош сонцы шматкі в аўкрэа.
І мін забываюць шматой
Сваю в дарожаньшч жнайшоў,
Мір зарама правам-аксамітам.

Хачу жыці сваї данчыв!
У жноах кроў алёш чудзіць,
Бушце перасіроганая сілай.

Благослаўлені дзень і час
Каші і ягоў звары вал
Праіоры бацькаўноглы мінай.

Крало роджы...

Крало роджы, я ўмеў ганарыцца
Неўмірулым тваім характаром.
Я не раз накідаўся вайком
Не даваў над табою шуміцца.

Неўмірулым тваім характаром
Не адзін таргавачь мятученіў.
Як хачелі цябе на калені
Терад горным пасявіць арлом.

Я не раз накідаўся вайком,
Бараніў тваю славу і волю.
Хоць падкідшы з панькага поля
Мне гразілі з падполля мячом.

Я ім косікай у горле сцяў,
Не даваў над табою шуміцца.
Як прыемна табой ганарыцца
Варалач краіна мая.

Гесня

Усвідомлю дже не буду
Мой велар не заведу,
А з її сядей, її кведзі рваю,
А зьлі ад шоганс і... маучаю.

Ана не равадама
Тым кроў маа плала
І заграць, шр' зацман її,
Да смерці нудна бчы са шоганс.

На зле дагор адразу
А не знайшоу адразу,
Ма, мн спалах куша,
Вукай махнула і... пайшла.

Кіда ў вусіткі румане
Ханц'юдманн Катаннелл
А да світання прабляю
Ведзь думачь думай настываю.

Вднан тільмо прылама
У ім ма тільма
Качі разубышы маўгань
Мадн мн зможам сораваць.

Я не забуду, вепар
квасноухай сунула.
Майраць не оуд, з машо-
вэрсія жно, з так модны...

Не шнаду

Кай мне суджана выжмаць памуры
На зямлі лезьмага агня.
Не шнаду ні водгала дня
і ні ваднай прэжышай мінуцькі.

Гамідаюць зурон сутарэньне
Колькі свежых лукала надзей.
Стаў з ёў дні шнадовасці шалей
Заілавалаш сваё пакаленьне.

І гарэў неўгамонным задорам
Бураментых тоначніх прыгоў.
Здурні з не жаў перашноў,
і не ведаў ні смуткіну, ні бога.

Крыў айгоны маеі думавала
Разгаралаш і шмак майх.
Вейшамі подыхамі ія маладых
Тэсць ішадзе мене вышурала.

Не балеўш вейшоў непагодн,
і ніколі не хмураў гало.
Мене нігога мілей не было
Аж мінаштва, мадоў і Свабода.

Хай слогны напало мыйн,
Хай гвалюйна сядзілі з кам.
Не маюць ніводнаго дня
І ніводнай пражыці мыйн...

Будзе, сирайджыца ўсё гэта

Будзе, сирайджыца ўсё гэта:
Не багара зям і лейлаў
Пройдзе гулкаю хадзою
І ашыбат расою
Зашуміць закамасічча
Зашаціста ішаніча
І пундры дэмай, неўрэвжаб,
Дзе не жуаюць ладзі муга,
Дзе сцюсілым ураганам
Дуюць вейры асана;
Дзе пунга дрыць жуа
Так, шб' сэрца замірае,
Дзе і сонца не жэнлавае,
Дзе навясне над снугамі
Десірагудна, месячані
Ноз памарнал, шухал...

Будзе, сирайджыца ўсё гэта:
Трудны голас дэбадзейн
Загарыюванч, бад'ёрн
Транясенча над праёграм
На вяснова перым зром —
Дзе берноўс лед'жне
Ўскаплхне амень парою,

І мь белая жарніца,
курайагна ўзварушанца
ў чысто бліскучым крывом;
Не с пясчымі-важакамі,
А з гарбатым і сморамі
Кіі алохааннао галі
Караодчы горнагаі
Аз ваўрамі бералю;
Але надкоімеа вятрамі
Воздур носіць над смігамі
Жагні май ганодрат ісоў...

Будзе, сираўдніца іі вэра:
На апрайке Сусвега,
Я Франам, Я Сіб. ч'ю
І жаснемадом Таймыр,
Але модной май іслуху
Не было і пакоі вкоў,
На расквєгатаі паліве
Аз ўрагнєгае каіпра
Млемадаріме падаані
Будзе сучкаў дзєваўр -
А прымь сьмє дзєдн іт
Вухам сэрца мамадрє
І жмаі пераматєтє
Мєрзлаіму дайроі ногам;
А жмаі ілє адутчє
Край вятроў, румана, сучнє
І мь горда над праєррам
Панарафія ілє і горнє

Надшаюць Свезла гарыз
Багаішчэ і гараішчэ.

Ан влэймаваці свѣтанне,
Памаліней наймогуча рэчыву,
Тундру моладра агаралі,
Кіта вогні ёй адармаі
Дзешірагале алці.

Будзе, сираіудіцца ўсё вота:
Улііхнема тундра лета,
І абуджанне гоні

Тоды квеган зайамошчэ.

Будзе конас красаванча,

Сомам сонца наліванча,

І рэра рывгом влэймаці
Хмеле звенанч у сѣмбі;

У заіамошчэ пелнех будучэ.

Хмельнык мѣднч лічча жемда

Аблнѣне садл.

Молскі цці дружнаі сѣльч

Трапацічэ і нагадацічэ

Дкі кагучогаі бедл...

Будзе, сираіудіцца рѣ вота:

Ба нагаданай, ленаі мѣшчч
Блізка ўно, таму прѣмѣгаі

У рудніках і на заводах

Парахадані на водах

Саманѣраці ў кавашарі

У влѣцацічч зайамері

Расцвѣтае і нагнчае

Неймир рурт сунь Крэмел.
Крайшлі ногы, крайшлі іды
У жа працу ўзнагародай
Неузаможнаму народу
Так арніася зямлі:
Майнкі свае раскрола
Жамајне дорачь Нынк
Медзі, Нікел, умі...

Будь, сирадлічча ўсё гэта:
Будзь мовай вучыных нацыі
Зорде гімна пець поэткі.
Тілт гадэ - следзін Праца,
Тілт гадэ - у Нану згодна вен
Пераможча - Замак!..

